

מאחורי ההווי המכתה והזוהר

של חיי חופש ועצמאות

מסתירה הסטודנטית הישראלית

עולם של תיסכול, לבטים ובדידות

ולאוטו להינשא. הרבה נושאים משותפים לא היו לנו איפוא. שכן אני חיפשתי את הרבה. חיפשתי מאבקים אישיים, מסיבות פרועות, יצרים ואהבות. גם הלימודים היו חשובים. אבל תהליך הלימוד הוא תהליך שיגרתי, ואילו אני, בטוחה ביכולתי האינדיבידואלית, חיפשתי את היידע שבא מתוך התנסות אישית.

וכך הייתי הולכת כל יום לאוניברסיטה, מתלבשת יפה, ומשתוקקת מאוד ליצור קשרים ולהתיידד. זה הלך. אבל כשאני משחזרת עכשיו את אותה תקופה, נראה לי שהייתי בודדה למדי. לאט לאט התחלתי לתפוס, שאני גם משתעממת. היו בחורים, היו מסיבות, אבל הכל היה רדוד. התוצאה: למרות שהייתי בשלה כליכך להרפתקאות אהבים, נשארתי לא מאוהבת — ובתולה. אבל עדיין לא מיואשת, ועדיין תמימה ורומנטית.

ה בדידות בירושלים בולטת יותר מבכל מקום אחר שאני מכירה. (נו, וכמה אני כבר מכירה?) אולי היא בולטת כליכך על רקע התלומות שמביאים אליה, ביחוד בשנה הראשונה.

בשנה הראשונה את מסתובבת לבד, מוצאת חברה לחיפושים, הלימודים, בהם חשקת כליכך קודם, מתגלים במידה רבה

עך שחור כפחם גולש עד הכתי פיים. פסיכולוגיה ואנגלית שנה רביעית. סטודנטית בסוף הדרך. זהו ספורת:

בעצם רציתי להפגין משהו, בשעה ש עזבתי את הבית ואת האוניברסיטה בתל אביב, כדי לגור לבד. מרד? עצמאות? מסתבר שקשה למרוד כשההורים מסכימים. ואפילו תומכים מבחינה כלכלית. הפיתוי של נוחיות היה גדול מדי לגבי. אני מניחה שהייתי צעירה נורמלית: רומנטית, תמימה, בורגנית קטנה עם סימ פטומים של נטייה למרדנות, תוספת של ציניות, בלגן נפשי ומרוכזת מאוד בלבטי האישיים.

האם השתגיתי במשך שלוש השנים בי ירושלים? את תמימותי ואת בתולי הסי פקתי לאבד. רק הרומנטיקה היא מהלה כרונית שלא עברה. וגם הלבטים וחיפוש הזהות. מה שבטוח הוא, שלא נהיית עצי מאית יותר. ירושלים הפכה להיות במה למשחק בעצמאות. כשההורים "לא מתעררים", אבל מצליחים, בדרכם המיוחדת, "למשוך בחוטים".

ב שנה הראשונה גרתי ברחביה, בחדר שכור. בעל הבית שלי היה אלמן מזדקן, איתי בחדר גרה בחורה שהיכרתי באמצעות מודעה. היא הייתה אחרי עשרים

מרד הבתולות

כמירוץ אחרי ציונים. הרצאות רבות משעי ממות. יש לך תחושת תיסכול מעובדת היותך אחת מהרבה. מהרבה מאוד. חדשה, ויש גם קפטריה. נראה לך שכולם מכי רים שם את כולם, ורק אותך עוד לא מכירים. אם מבחינים במישהו, יש הזדמנות לפתח היכרות (ולדעת כמה הוא מקי סים. כלומר — כמה אני נפלאה) אבל כולם נדמה, עסוקים בעצמם, ואני, מלכת הכיתה לשעבר, שעמדת לכווש תבל בסערה — פשוט הולכת לאיבוד.

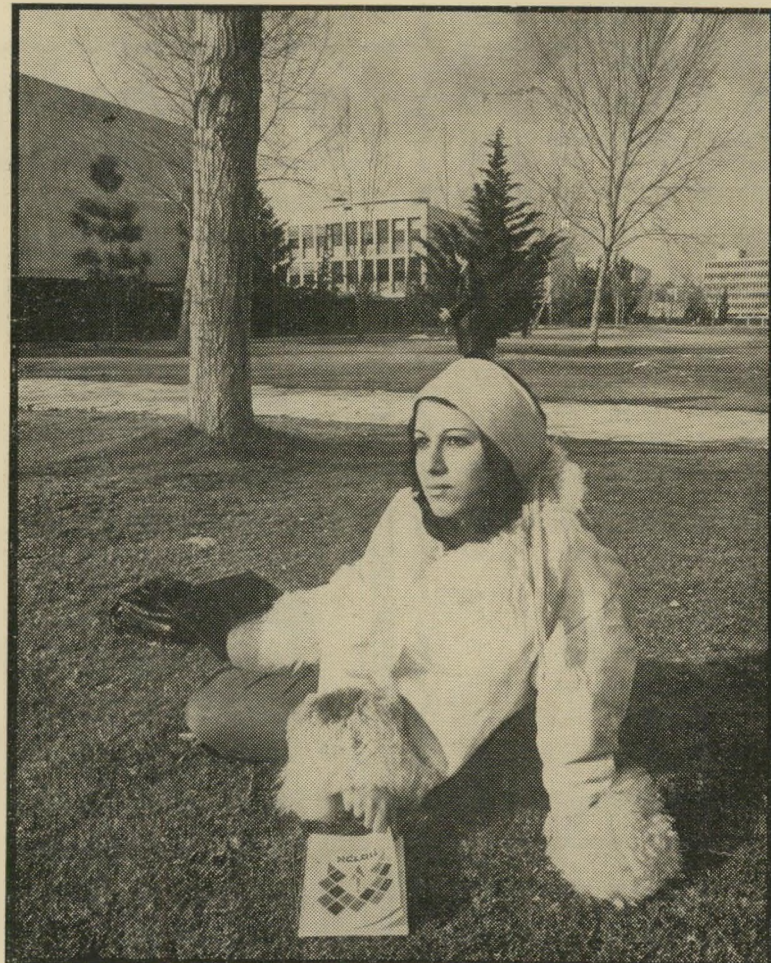
החורפים הקרים בירושלים יכולים להיות חמים מאוד, או קרים מאוד. לאט לאט את מגלה, שהלימודים הם חממה, והחברה סטודנטאלית היא אפילו מעייפת. יש לזה כניו מדוייק בורגון של הבנות — חרות או חראים.

וישנה בעיית הגבר. הגבר תופס מקום גדול בחיי האשה. הוא עיקרי מדי בעולמה. הוא שיכול לשנות את גישתה לתבל, ור אפילו למזג-האוויר.

ה דברים השתנו בשנה השנייה לי לימודי. גרתי בדירת חדר עם חברה מהתיכון, שהגיעה לירושלים שנה אחרי. כעבור כמה זמן גם פגשתי את אהובי הראשון. היכרתי אותו בדיסקוטק, והת מסרתי לו בבוקר שאחרי ערב ההיכרות הראשון.

למה? קשה למצוא סיבה אחת ויחידה למעשה שאדם עושה. קצת משום שחייתי באווירה חופשית מאוד (או לפחות כך זה נראה כלפי חוץ). קצת בגלל שרציתי להת נהג בהתאם להשקפת עולמי. להתגבר בכוח על מעצורים שניקנו בשנים ארוכות של חינוך שמרני.

הייתי מאושרת מאוד באותה תקופה. גרנו יחד. נוכחותה של חברתי לא הפריעה לנו. הלילות עברו בשיטוטים ברחובות ירושלים העתיקה, במשחקי קלפים לאור נרות, בשמיעת מוסיקה, באולמות קולנוע חשוכים, בבקרים היינו ישנים. אין צורך להדגיש שהלימודים נדחקו לקרן זווית. כעבור כמה חודשים קרה הדבר, שכפי שאני רואה אותו היום, היה בלתי נמנע.

סטודנטית בודדה במרחבי הדשא של הקמפוס הירושלמי. אלגנטית, זוהרת, מודרנית — אך האם גם מאושרת? למעלה: סטודנטית חייכנית באוניברסיטת ירושלים.

המסתכל מבחוץ, רואה רק את הזוהר, העליונות, החופש מדאגות. מי שלא זכה מימיו ללמוד באוניברסיטה, אינו יכול שלא לקנא בצעירים והצעירות המבלים ארבע שנים של אושר, ללא דאגות פרני סה, מרחיבים דעת בנושאים המעניינים אותם, מסתובבים, אלגנטיים ומודרניים כפירסומות חיות בין בנייני-הפאר של הקמפוסים ברחבי הארץ.

וזוהרות מכל — הסטודנטיות. באווי רה של חירות מינית וחברתית מלאה, אפופות ים של צעירים, הן יכולות לשמש נושא לקינאתה של כל ישראלית אחרת, הנושאת על כתפיה בעל, ילדים, ובית שיש לטפל בהם — או משתוקקת להגיע לכך.

אולם בשעות הערב המאוחרות, כשב חוץ משתולל חורף ירושלמי קודר, ובפי נים החדר הקטן והחם המכוסה פוסט

„החופש האיני בין הסטודנטים הוא ביטוי לחוסר-ברידה.“

רים עלזים ומרדניים, מתפשטת האיני טימיות — מוכנות הסטודנטיות העליונות לחשוף את ההיסוסים, הלבטים השאיי פות והרומנטיקה שנמוגו — ובעיקר, את הבדידות והאכזבות.

כ שהגעתי לירושלים הייתי בת 17 וחצי, לפני הצבא. בתולה וקצת נפחדת. היתה זו הפעם הראשונה שעזבתי את הבית, ואולי בגלל זה הפכה ירושלים להיות בעיני העולם הגדול, סמל העצמאות. מכיוון שהייתי צעירה, נראו לי כולם מכור גרים מאוד וחשובים מאוד. „היא בת 22, יפה, בעלת עינים חומות גדולות ושיי“